

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

an	200 Lei
jumătate	100 Lei
un sfert	50 Lei
străinătate	500 Lei

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava-Mică sub Nr. 3—1933.
Intemeietori: † AL. Lupeanu-Melin și Iuliu Maior
Proprietar și director: IULIU MAIOR
Redactor: SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME

conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

Drepturile neamului

„Al Domnului este pământul și plinătatea lui”, ne spune sf. Scriptură. Dumnezeu a dat pământul în stăpânirea oamenilor, zicându-le: „Mergeți și vă înmulțiți și stăpâniți pământul”.

Cine a stăpânit pământul nostru, rămânesc în vremile foarte vechi, noi nu știm, căci nu prea sunt dovezi; dar despre stăpânirea noastră de aproape 2000 ani avem documente. Traian și Decebal,arii împărați, ne-au lăsat pământul, ca moștenire. Împăratul Traian ne-a făcut moștenirea de proprietate: columna din Roma, pe care sunt întabulate pe vecie drepturile noastre. De acolo nu le poate lua nimeni.

În perindarea vremilor, peste noi au trecut neamuri varvare, dar noi am rămas. Am suferit mult de la limbile venite din Asia. De Turci am scăpat. Vecinii noștri de la Apus ne-au robii 1000 ani, impunându-le o coroană de la Papa pentru că au crezut, că au drept să ne închinăm, creștinismul însă n'a fost înfrânt și în sufletele lor. Românul a rămas slugă, iobag de răsul lor, și-a uitat libertatea și în ticăloșia lui îi era bine să-și mai zică, că e român!

Dumnezeu însă nu ne-a lăsat. După ce s'a făcut unirea cu Roma, la 1700, românii noștri învățați au dat de drepturile noastre de pe columna lui Traian; au descoperit, de unde ne tragem și cine suntem; au văzut asemănarea limbii noastre cu cea latină, au venit acasă și au spus:

„Nu vă temeți Români! E mare mândrie să fiți Români! Voi sunteți neam împăratesc. În opincile și cojoacele voastre sunteți nobili.”

Românii au ridicat capul cu mândrie încet, prin învățături și sabie, au făcut stăpânirea cea mare, luând în stăpânire tot pământul plaiurilor românești.

Mai avem azi de dușmani pe Musulmani (Ruși), cari răvnesc, peste noi, la țările calde. Prin ortodoxie nu ne-au putut învinge și răpune. Românul și-a zis, ortodox, neortodox, Rusu-i Rus și e dușmanul nostru! Ar vrea acum prin bolșevism să ne stăpânească, să ne ia pământul, viața și sufletul nostru. O nouă înfrângere! Comisarul bolșevic adună bugetele câmpului la curtea, la colhozul

lui; poporul e rob. Orice om cuminte poate vedea că între comisarul bolșevic și groful de ieri cu curtea lui, nu e mare deosebire. Atât grotul, cât și comisarul bolșevic pentru noi înseamnă nimicirea neamului! În cazul cel mai bun: o robie amară.

Noi astăzi știm, cine suntem; că din vultur, vultur naște; din stejar, stejar răsar.

Noi, popor ales, neam împăratesc, nu vom peri; avem credință și ne-am închinat și am cântat: „Doamne scăpăre-te-ai făcut nouă din neam în neam”.

Al nostru-i pământul, cu munții, cu văile, cu râurile lui, cu feciori mândri, cu fete cosânzene, cu limba ca un fagure de miere, cu doinele lui, cu horele lui. Iubim și apărăm acest pământ; el ne e leagăn, el ne e mormânt.

Scumpa noastră moștenire lăsată și întabulată pe noi de împăratul Traian cel vestit, cu coroana mare de aur pe cap, nu o poate lua nimeni. Noi suntem și moștenitorii și stăpânitorii de a pururea. Dușmanii de azi, ca și cei de ieri, vor peri, iar împărăția noastră e până la sfârșitul veacurilor!

Preotul Ioan Oprinca

Un general român a fost decorat de dl Hitler. Generalul de brigadă Lascăr Mihail a fost decorat de dl Hitler cu crucea de cavaler a crucii de fer, pentru vitejia și destoinicia cu care și-a condus brigada, în luptele cu bolșevicii, la satul Korloda și Clor-buny.

O mare nenorocire în Japonia. La o mină de cărbuni din Japonia s'a întâmplat mai în zilele trecute o mare nenorocire. O galerie, care înalța mai bine de un kilometru pe sub apa mării, s'a surpat, îngropând sub dărâmături 180 de muncitori.

Cel mai scump oraș din România este astăzi fără îndoială Sibiu. E o scumpete acolo cum nu s'a mai pomenit de când e lumea. Și oamenii tac și suferă, oricât de mult ridică speculanții prețurile. Și totuși Blașul îl întrece. La Sibiu de pildă laptele de bivoltă se plătește cu 24 Lei litrul, pe când la Blaș e 26 și 28.

Știri triste de dincolo

Din cercularul de anul nou al Preașfințitului episcop Dr. Alexandru Rusu al Maramureșului aflăm mai multe lucruri dureroase pe cari le dăm aici, pentruca să se cunoască de cât mai mulți:

1. Înainte de toate Preașfințitul aduce la cunoștința preoșilor săi că Românii de dincolo de granița nedreaptă guvernul maghiar nici până astăzi nu le-a dat voie să-și înființeze școli confesionale. Toate celelalte culte ale Ungariei își au școlile lor confesionale, numai cultele românești, greco-catolic și ortodox nu.

Doză milioane și jumătate de Români nu pot avea școli românești. Ei nu mai pot învăța deci cunoștințele de lipsă în frumoasa limbă a mamelor lor, pentruca toate guvernele României au lucrat, cu toate puterile lor, vreme de 22 de ani, împotriva școlilor confesionale, iar când numai le amintea despre ele își astupau urechile.

Zadarnic le-am arătat, de atâtea ori, că nu e bună calea pe care au pornit, n'au vrut să înțeleagă, așa că am bătut, vreme de 22 ani, toaca la urechea surdului. Creșelile vechi, de ieri se răzbuună amar acuma și se răzbuună, nu asupra aceluia cari le-au făcut, ci asupra unui neam întreg.

Oare, cel puțin acuma, tragu-se de păr acel domn politician?

Să le fie de bine!

2. A doua știre tristă, pe care ni-o aduce la cunoștință Preașfințitul este că preoșii pensionari, plătiți până acuma de către statul maghiar, cu 1 Ianuarie 1942 nu mai primesc pensie.

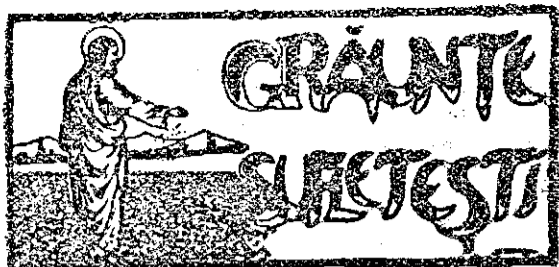
Închipuiți-vă, ce înseamnă aceasta pentru bleșii preoști și preotese pensionare, precum și pentru nenorociții de orfani ai preoșilor noștri!

3. Salarele preoșilor nu se mai plătesc prin episcopi, ci direct, prin mandat poștal, ca astfel statul să-l poată stăpâni și să le poată opri salariul ori de câte ori nu vor lucra pe planul guvernului maghiar.

4. Protopopii nu mai primesc diurne dela stat, pentru deplasările (călătoriile) la sate, ca să nu-l mai poată controla prea des pe preoști și astfel statul maghiar să-l poată maghiariza cât mai tute.

Acestea sunt veștile cele mai nouă de dincolo.

Frați Români, țineți-le bine în minte, că doară de aceea ne s'ic nouă Ungurii: „Ține minte, olăh”.

Și sfinții ne asigură că este purgator

Așadar este purgator, ori vreau contrariu, ori nu. Preoții ortodocși tăgăduesc numai cu gura purgatorul, cu fapta însă dovedesc că este, pentru că primesc: prescuri, bani, lumini, pentru ca să se roage pentru morți, ba fac chiar și liturghii pentru ei. Ei bine, dacă nu este decât iad și rai, nu are nici un înțeles să primească daruri pentru morți, căci din iad nu-l poți scoate pe păcătos, de acolo nefiind scăpare; iară sufletele din rai nu numai că n'au nevoie de rugăciunile noastre, ci, dimpotrivă, ele se roagă pentru noi lui Dumnezeu. Prin faptul că se roagă pentru sufletele morților dovedesc că este purgator, iar noi ne bucurăm că-l recunoștem cel puțin cu fapta, dacă nu și cu vorba.

O dovadă destul de bună că există purgator ni-o dau sfinții. Între aceștia *Sf. Augustin* care a trăit între anii 354—430, ne vorbește în predica sa a 41-a foarte lămurit, arătându-ne, că chinurile din purgator sunt foarte mari: „Focul curățitor este mai dureros decât toate chinurile pe cari le putem vedea, simți ori închipui. ...Cu cât este mai mare numărul păcatelor, cu atât mai mult va trebui să rămânem în focul trecător al curățirii.”

Sf. Ambrosiu, care a trăit între anii 340—397, în comentariile sale despre epistola I către Corinteni: „Când scrie apostolul (Pavel): el se va mântui, însă așa ca prin foc, prin aceasta arată, că acela va ajunge ce e drept la fericire, însă că trebuie să sufere pedeapsa focului, pentru ca să fie curățit prin foc, însă unul ca acesta nu va fi chinuit asemenea celor fără Dumnezeu pentru totdeauna, într'un foc veșnic.”

Sf. Gregor care a trăit între anii 540—604 o spune limpede, în cartea sa despre psalmul al treilea de pocăință: „Știm că unii vor trebui să sufere, după viața aceasta, în flăcările curățitoare.”

Același lucru îl spune și *Origen*, care a trăit între anii 185—254: „Când trece omul în viața cealaltă și duce cu sine multe fapte bune și numai puțin din păcate, atunci acest puțin se va topi ca plumbul în foc și ceea ce rămâne este aurul. Și cu cât mai mult plumb duce dincolo, cu atât mai tare va fi ars acolo.”

Dintre sfinții cei mai noi nu pomenesc decât pe fericita *Ana Iosefina Lindmayer*, care a răit între anii 1657—1726 și a mijlocit, în anul 1705, pacea dintre împăratul Austriei și principele de Bavaria. Această sfântă a avut fericirea de a sta de vorbă, în mai multe rânduri, cu sufletele din purgator. Ea ne povestește între altele întâlnirea ei cu sufletul prietenei sale cu numele Pecher, care i-a spărut imediat după moarte, iar odată, într-o vinere, zi de 1 Decembrie, pe când se ruga sfânta în fața icoanei Preacuratei, această prietenă îi spune cuvintele: „Rogă-te pentru mine!” și apoi suflă un vânt foarte rece în față și o prinse de haină. Ori de câte ori mergea seara la plimbare, cu lumina în mână, i-se arăta o umbră, despre care mai târziu s'a convins că este umbra prietenei sale.

În ziua de 9 Decembrie 1690 în sfârșit, mergând ea, ca de obicei, dimineața, între orele 4 și 5, la sf. liturghie, i se arătă din nou umbra prietenei sale. Atunci se rugă ea în fața icoanei Preacuratei zicând: „Dacă e spre mărirea lui Dumnezeu și spre binele acelui suflet, să vină și să mi-se facă cunoscută, ca să nu fiu însă înjelată.” În aceeași noapte, la ora 12, i-a spărut prietena și o arse, ca și cu un cui înroșit în foc pe picior. „M'am sculat imediat și am închinat din nou în fața icoanei, dar am fost atât de trudită și atât de mult mă dorea piciorul, încât nu mai eram stăpână asupra mea, cu toate că nu-mi pierdusem conștiința”, ne istorisește sfânta.

Prin urmare nu numai sf. Scriptură și mintea sănătoasă, ci atât sfinții cei mai vechi,

cât și cei mai noi ne mărturisesc, că purgator sau foc curățitor, unde sufletele cante în lumina cealaltă și întinate cu păcate mai mici sau cari și-au spovedit păcatele n'au primit și întregă iertarea pedepsei, iar câțiva timp chinuri grozave.

Acesta e adevărul, pe care l-a mărturisit totdeauna poporul românesc, pentru că proaps nu este alt popor care să se roagă mult pentru morții săi ca el.

Părintele Iure

Pilde pentru viață

Feriți-vă de petrecerile rele și dubioase

Ozanam, unul dintre cei mai celebri rași francezi ai veacului al XIX-lea și fondatorul vestitelor „Conferențe de Saint Vincent Paul”, sosea pentru prima dată la Paris, buia să predea lui *Chateaubriand* o scrisoare de recomandare. Se prezintă deci la cel mai mare scriitor, care tocmai se relatorcea dela o liturghie. Scriitorul primi cu multă bucurie pe tânărul literat, îi dădu multe sfaturi și în alte zile îl întrebă, dacă vrea să meargă la teatru. *Ozanam* răspunse că promisese să se ferie de teatru. „Ab, te rog să-l înfrunzi pe *Chateaubriand*, îmbrățișându-l, urmează toate sfaturile marelui tău! Nu vei câștiga mica la teatru, dar în schimb ai putea să pierzi foarte mult.” (Era vorba de teatrul care era povăduia păcatul sau cel puțin lucrul dubios.)

Și de cărciume!

Sfântul Ioan Vianney, parohul din *France* a dat despre cărciume o definiție foarte presionantă, dar, durere, foarte exactă. „Cărciuma, zise el, e o păzune, în care diavolul păște caprele sale, pândăce acestea devin de grase pentru iad.”

Nefericirea celor desfrânați

Henric al VIII-lea, nefericitul rege al Angliei, a rapt Anglia dela staul Bisericii catolice

Foia „Unirii Poporului”

Chiuituri

Mă'nșurai, lui muere,
Frumoasă după plăcere.
De harnică ce era
Toată ziua giugulea
Nici casa n'o mătura,
Pe sub masă, pe sub pat
De-o lună nu-i măturat.
Ziua doarme pe piccoare,
Noaptea strigă că ea moare.

Firea-i naibii de nănaș
Cu cine mă cununaș
Cu urăta satului
Cu propteaua gardului

Joacă mândră ce-i juca,
Du-te-acasă de-i mânca
Oă-ți-o fript mă-ta măța
Și ți-o lăsat codița

Fata mării jucăușă
Strânge gunoii sub ușă,
Pene mătura pe el
Să se vadă puținel.

Arză-te focul de vale
Nu găsesc o vrăjitoare
Ca să-mi spue ce mă doare
Mai curând să mă omoare.

Câte fete-s cu cojoc
Toate-asteaptă să le joc.
Să le joace boalele
Că mă dor picioarele.

Eu puicuță, te-aș lua
Dar mi-o spus vecină-ta
Că te culci seara cu soare
Și te scoli la prânzul mare
Și încă te țai cu bănat
Că prea de noapte te-ai sculat.

M'a făcut maica la șură
Ușurel și bun de gură
M'a făcut maica la șop
Ușurel și bun de joc.

Câtă boală-i pe sub soare
Nu-i ca dorul arzătoare
Că dorul unde se pune
Face inima cărbune.

La mândruța'n jos bărbată
Joacă purecii pe vatră
Și șoarecii pe cuptori
Broaștele pe rășchitori.

Mândruță, din alt sat
Dulce ești la sărutat,
Dulce și fermecătoare,
Cine te sărută moare.

Foaie verde lămâiță
Fă-te mândră dascăliță
Fă-te mândră fă-te zău
Eu mă fac școlarul tău
Ziua ca să vin la școală
Noaptea să te țin în poală.

Instructor P. M. GIORGICA
Șaula, Turda.

Povestea cântecului și a doinei

Lui Liuj cel

Într-o țară trăiau odată un bătrân și o femeie Bocet alături de bătrâna lui soție și de meșteșugarii lor. Se trăgeau din neam împărătesc și în tinerețe au domnit în țara aceea, dar vremurilor li alungaseră din domnie și ei. Bătrânul și femeia Bocet trăiau uitat de lume și de țară. Într-o zi bătrânul și femeia Bocet erau în fața casei lor, când un călător trecător li vorbea de împăratul Bocet care trăia uitat de lume într'un sătuleț de munte.

Căsuța lor era așezată în vârful unui deal înconjurată de păduri de brad. Cu ei mai erau și nepoata lor Doina, fata fiului lor Dorul și soțul ei Vraja. Dorul și Vraja erau plecați în lume, partași de dorul de a hoinări.

Bătrânul Bocet cânta frumos, cu toată inima și era foarte bătrân, dar numai cântecul

căsătorie cinci femei, dintre care trei mură pe eșafod din porunca sa. Înalte de auri, zise celor din jurul său între multe altele aceste cuvinte: „Am pierdut totul: stăutul, numele, conștiința și cerul!”

Scandalosă regină a Angliei, *Ellsabetta*, se rugă astfel într-o zi: „Doamne, dă-mi patruzeci și patru de ani de domnie și renunț la împărăția cerurilor.” Dorința sa împlinse-se înămplini și după patruzeci și patru de ani de domnie, muri în erzie, murmurând aproape aceleași cuvinte care au scăpat de pe buzele lui Henric al VIII-lea.

Pedepsirea furtului

Împăratul Leon al IV-lea farase din catedrala din Constantinopol o coroană de aur împodobită cu multe diamante scumpe. Era prona pe care o dăruise acelei biserici împăratul Heracile. Abia își puse pe cap coroana arată, și împăratul hoț se și umplu de niște tube urite și foarte dureroase. După trei zile de suferințe grele, Leon muri ca un nemernic, rămânându-și astfel pedepsa furtului sacrileg.

Răsplata cinstei

Clotar al II-lea, voind să-și facă un jilț gal mareș, se adresează argintarului *Elle*, vestit prin executarea artistică a lucrărilor sale, până departe peste țări și mări. Regele îi dădu aurul, argintul și întreg materialul necesar. *Elle*, după ce termină lucrarea, o duse regelui, care se miră mult de ea și răsplăti din belșug pe măestrul. După câteva zile, măestrul se duse din nou la rege și i mai prezentă un jilț, tot așa de frumos, dar ceva mai mic, pe care l-a lucrat din rămășițele celui dintâi. Regele pentru a-l răsplăti cinstea, îl ridică pe *Elle* la cele mai înalte ranguri ale regatului. Mai târziu *Elle* dezeni un sfânt episcop.

(I. V.)

Toți cetitorii cari ne scriu sau ne trimit bani sunt rugați să ne arate todeauna și numărul sub care le merge gazeta, care se află înăpărit pe adresă, deasupra, la stânga. Altfel nu vor primi răspunsul decât foarte târziu.

Pomenirea unui erou la Gura-Râului

Cât de sus se ridică Eroul pe altarul Patriei, acela care și-a jertfit ce-a avut mai scump: viața!

Ar trebui ca 'n fiecare clipă să proslăvim faptele lor, ale acelor cari au lăsat plugul în brazdă, lucrul în fabrici sau securea împântătată la rădăcina bradului și au plecat la cea mai sfântă datorie.

Mulți au plecat și dela noi, mulți, pe cari îi doream mamele, soțiile și copiii.

Unii luptă mai departe, până când statuia lui Iuda celui cu pumnul ridicat din fața Moscovei va fi zdrobită și Crucea biruitoare se va arăta iarăși de asupra cerului întregii Rusii, și slujitorii lui Satan vor merge în iadul faptelor lor.

Alții nu se vor mai întoarce niciodată. Trupurile lor popozesc pe câmpul de bătăie răvășit și spintecat de exploziile obuzelor, străjuite de albe cruce ridicate cu smerenie de camarazii lor dragi.

Ion Meilat și Nicolae Lupu sunt nume cari vor rămâne scrise cu litere de aur în cartea satului, în cartea țării.

Anăndoi, voinici ca brazil, voioși, dârzi, au udat cu sângele lor brazda. Li s-au făcut slujbe, li s-au slujit parastas; li plâng două mame văduve, cernice creștine, una unită, alta ortodoxă, înfrățite în aceeași mută durere, dar cinștite ca mame de eroi.

Duminică în biserica din Gura-Râului s'a slujit și parastul sublocotenentului în rezervă, învățătorul Ioan Bănceu, căzut la datorie în 10 Octombrie, înleștat cu dușmanul.

Deși nu e născut la noi, totuși slujind la școala noastră, îl priveam cu toții ca pe un

bun prieten și foarte bun dascăl. De abia a împlinit 25 de ani și s'a înscris cu vitejeștile fapte în răsplata și recunoștința tuturor.

Au luat parte la parastas pe lângă credincioșii noștri, țărani și intelectuali: d-nii D. Dancea Inv. pensionar, Ștefan Decsi cu d-na, dl director Roajdă cu d-na, d-șorele învățătoare, cari au ținut să fie de față la această prăznuire.

Parastul a fost dat de d-șora Nusy Stoică, despre care am mai încrestat noi și alte fapte bune în această gazetă.

Un lucru trebuie să-l așternem pe hârtie cu adâncă părere de rău. Deși preotul nostru a adus la cunoștință slujirea parastului cu o zi înainte, chemând pe toți învățătorii la cinștirea unui coleg al lor, totuși un domn învățător — din care pricină nu știu — a svonit că slujirea parastului nu va mai avea loc, așa că n'au fost toți de față.

Credincioși vrednici de laudă

Mihăllenii este o parohie unită destul de mică. Nu are decât 680 de credincioși de ai noștri. Dar aceia se țin bine, în marea de ortodocși cari îi înconjoară, aflându-se în județul Târnava-Mare și în apropierea județului Sibiu.

Cea mai bună dovadă că ei cât de buni credincioși sunt, ni-o dă faptul că dintre aceste 680 de suflete 39 sunt abonați ai „Unirii Poporului”, iar dacă i mai socotim la ei și pe Părintele, aflăm că acolo merge „Unirea Poporului” în nu mai puțin de 40 exemplare, ceea ce înseamnă că o are tot al 17-lea om.

Tocmai pentru aceasta am socotit că e bine să dăm aici la gazetă numele acestor oameni vrednici:

Valer Nistor (Ioan Vlad), Ioan Bălan, Mihai Dușă I., Alexe Știrban, Nicolae Macavei, Mihai Armenciu, Pavel Vlad, Moise Leb., Nicolas Toma, Mihai Cheșcu I., Nicolae Raicu, Mihai Stănilă A., Ioan Gădă, Mihai Jarca On., Viorel Drăgan, Ioan Gheorghie, Mihai Macavei, Emilia Pușcaș, Gavina Aldea, Leonida Stolca, Traian Băntea, Mihai Stănilă M., Mihai Dușă C., Moise Leb., T. Oarga, Ioan Speșea, Conșt.

cau a cântec de înmormântare. Își cânta durerea în bocete, iar bătrâna jale cânta numai cântece jalnice ce-și răscoleau durerea și te făceau să plângi.

Cânta bătrâna cântecul jalnic al înstrăinării, cânta cântecul flăcăului părăsit de iubită, cânta durerea și jalea ce-și umple inima în unele clipe de desneșeje. Iar nepoata lor Doina — cu trupul înalt ca spicul de grâu, cu părul galben-auriu, cu oțtii albaștri și fața albă ca zăpada, îmbrăcată în iie și poale de boiangic — cânta așa de duios și fermecător de-ți oprea durerea și te făcea să uși de lume și să te ridică cu gândul și cu sufletul la Dumnezeu. Necazurile lomei fugeau la auzul cântecului ei.

Când în serile cu lună plină și cer acoperit cu mii de stele Doina începea su glasul său fermecător să cânte un cântec de dragoste, bătrânii stăteau încremenți. Și vântul se oprea din mersul lui, fermecat de cântecul fetei. Drumetii ce treceau pe drumul din fața casei se opreau înduioșăți, așa li-se părea de frumos și înduioșător cântecul, ba și luna se oprea vrăjită rămânând pe cer până târziu în ziua.

Într-o zi bătrânul Bocet, îmbrăcat în frumosul port românesc, cu cămășă cusută cu arniciu, pantaloni de in și opinci legate bine cu nojițe, ședea în grădina casei sale. Bătrâna jale era plecată în sat după ceva treburi. Stătea cu gândul dus departe la fiul său Dorul, cu ochii plini de lacrimi îl vedea așea pe cel plecat. Așa era de îngândurat încât nici nu ob-

servă că bătrâna lui s'a întors. Se apropie de el și li spuse ceea ce auzise vorbindu-se în sat despre Doina, că ar sta de vorbă cu un străin, ba li mai spuse că li văzuse și ea stând de vorbă la umbra unui brad pe când urca pe poteca din sat.

Când a auzit bătrânul, a sărit ca ars în sus, s'a îngălbenit la față, a fugit repede în casă, și-a luat toiagul de pribeag și fundra din cuiu și a pornit încet pe cărărița pe unde venise bătrâna.

Era seară senină, luna răsărise de mult de peste dealul din față, bătrânul alerga așa pe cum îl ajutau puterile lui. Vântul adia ușurel prin crengile brazilor, privighetoriale cântau așa de fermecător de te luau de pe lume, iar florile răspândeau un miros îmbătător.

În vale, la umbra bradului, uade-i văzuse bătrâna, Doina și străinul stau unul lângă altul. El o ținea de mână și-i povestea o poveste duioasă de dragoste și o poveste despre o țară frumoasă, în care nu sunt dureri și necazuri, nu sunt patimi, ci numai fericire. Aceasta este țara lui. Doina îl asculta fermecată de vrăja glasului lui și și-a rețemat capul de umărul lui și-i zise privind-l adânc în ochi:

— „Îți dau iubirea vieții mele și țării tale mă supun”.

Vântul încetase, păsărelele amușiseră, nimic nu se mai mișca în întreaga pădure. O liniște cerească pusese stăpânire pe întreaga fire, sufletele lor erau cuprinse de acelaș dor.

Din farmecul visului lor dulce au fost treziți de un urlet ca de fiară sălbatică și de pârâitul crengilor uscate sub pașii bătrânului Bocet. El ulase așa. Furios, el se adresa străinului, întrebându-l, ce caută în locurile lui și mai zise:

— „Tu să pul mâna, venetice, Pe o strănepoată de împărat?”

Se îndreaptă apoi spre nepoata sa și o întrebă, ce caută în pădure cu acest străin, dar ea nu-i răspunde ci stă și privește pe străin apoi îl sărută pe Bocet și stau amândoi privind pe străinul, a cărui față strălucia. Toți tac, deodată bătrânul cade jos pe iarba și sta așa cu gândul dus departe la fiul său.

Din gândurile lui este trezit de glasul străinului care-i spune:

— „Nici țara mea nu e săracă Dar e departe de pământ Și Doina e moștenitoare A lumii fără de hotar, În care dragostea nu moare Și toată inima-i altar. Nu-i pravilă să ne deslege, Avem un gând, un vis, o stea, Căci eu sunt Cântecul, moșnege, Și lumea toată e a mea”.

La auzul numelui de Cântec, bătrânul sără sus ca un tânăr, merge la străin și îl sărută, căci știa acum, cine este. Cântecul era tot un nepot de al lui, născut din Aurora dimineții și roua de pe flori. Sărută pe Cântec și Doină, apoi merge cu ei de mână la căsuța lui, unde

Stanciu, Ioan Șaldorlean, Vasile Drăgan D., Pavel Bucșe, Ioan Cheșcu I., Clochia Nicolae, Ioan Stănilă Roman, Savu Viad, Vasile Viad, Finla Miclea, Mihai Gadin, Mihai Oarga, Ioan Benchea I. Iosif, Ioan Dușă, Oficiul Parohial.

Să ne fie îngăduit a arăta că această parohie o păstorește Părintele Aurel Aldea, cărui i-se cuvine toată lauda.

O serbare culturală la granița țării

Apelul „Consiliului de Patronaj al Operelelor Sociale” a avut răsunet și în comuna Homorod jud. Târnava-Mare, comună amestecată (românii, sași și unguri), așezată la 5 km. de frontiera ungară. Serbarea se datorește energiei și înmoșii învățătoare Valeria Negrea, refugiată din Bihor și utilizată în această comună. În seara zilei de 25 Ianuarie a.c. Casa Culturală din această comună încă dela orele 16 se umpluse de lume, pentru a fi din timp la serbarea care a și început la orele 18.

S'a cântat mai întâi Imnul regal de către elevii școlii sub conducerea, d-nei Negrea. S'au executat mai multe poezii dintre cari acele spuse de elevii: Ursu T. din clasa IV și Chirvasă Gh. au produs mult haz celor de față. După o pauză de câteva minute începe plesa: „Florile” de C. Hodos și „Lada nădrăvană” tradusă de I. Gh. Arini. De asemenea a produs o mare bucurie celor de față dansurile naționale executate de școlărițe îmbrăcate în costumul național românesc.

Pentru strădania și munca depusă de Inv. Valeria Negrea la ajutorarea răniților, i-se cuvine numai laudă, iar forurile superioare școlare se pot mândri cu astfel de elemente la graniță, știind să-și facă datoria către tot ce e românesc. Sperăm că va fi imitată și în restul țării. Au luat parte la serbare: Alex. Popovici notar cu doamna, d-na Dr. Lupșa, C. Vodă, Chirvasă șefa Of. P. T. T., d-na Inv. Veta Mincună, șeful postului, șeful stației și un numeros public.

În cadrul programului a vorbit și dl V. Mincună Pulești, revărsând în sufletul celor de față numai bine și dragoste către Tron și

Patria în care trăiesc. Închelerea a făcut-o d-na Valeria Negrea, mulțumind celor de față pentru ajutorul dat la reușita serbării.

Unul ce-a fost de față.

Moartea unui sătean de seamă

În ziua de 25 Ianuarie 1942 au fost înmormântate, în Căpușul-de-Câmpie, osemintele celui care a fost Maxim Teban. Bătrânul M. Teban a fost unul din luptătorii „Memorandumului” dela 1893. Atunci, în calitate de primar al comunei, își riscă averea și viața, ca să se prezinte la Viena cu dărerile Neamului românesc de sub stăpânirea maghiară.

El a fost mare proprietar în Căpuș și primar până la adânci bătrânețe. A făcut parte din consiliul județean. La înmormântare au luat parte autoritățile locale, rudeniile sale, comuna întregă. Serviciul religios l-au săvârșit un sobor de patru preoți, în frunte cu părintele protopop al Iernutului Ioan Roman, care a ținut predică, din care am reținut cele de mai jos:

Deși om bogat, a ținut totdeauna cu strănicie la frumosul port românesc, pe care l-a purtat toată viața, dând pildă de dragoste de neam și port. A fost primecurator al bisericii parohiale, de mai multe ori. Înainte de moarte a fost împărțit cu sf. taină a cuminăcăturii. A dăruit 10000 lei bisericii parohiale din Căpuș și câte 2000 celor din Oroin, Iclăzeș și Icland, ca să se roage preoții și pentru sufletul său.

M. Teban a trăit 80 de ani. Nimeni nu l-a văzut să intre în cârciumă ca să bea. Și ne spunea câte odată: „cum poate să fie cineva primar — adică să conducă trebile unui sat — dacă pe sine nu se poate conduce și se lasă târlit de vin? Nici n'a fumat. Îi trăiesc patru feciori — cei dinții în sat și cinci fete măritate cu oameni fruntași prin comunele din jur. Pildă a fost pentru sat că fiind bătrân cerceta biserica dela o destul de mare distanță. Câți bărbați, azi își uită de biserică, de post și de cinste!

Facă-i Dumnezeu parte cu dreptii!

Pr. Gavril Branea

Cum a luptat și căzut caporal Șerban Ion

„Suntem la 17 Iulie 1941, la ora 3... neața... O lumină spălăcită, aburită, în drum dinspre malul rusesc. Trupele sunt gata din sjun: atât cele cari urmează să treacă, cât și cele cari trebuie să asigure reșea. Nu așteaptă decât semnalul de începu. La ora 3.45 intrăm în activitate. Artileria toate calibrele, instalată din timp în poziție favorabilă, începe să verse foc nimicitor malul bolșevic, și mult înainte, pentru a găti și înlesni trecerea... În sfârșit ne a răndul. Caporalul Șerban Ion din Compuș cu un camarad, la fel de hotărât, sar prin vas. Dela malul basarabean lunecă deodată larg 15 vase pionerești: 30 de vâslăși și vânători pornesc cei dintâi să înfrunte în cul la pândă, să deslege necunoscutul malul vrăjmaș. Vasele plutesc sprinten și cis în bătaia vigoasă a ramelor, al căror mot e acoperit de bătaia tunurilor. Totul ca inamicul să nu vadă aceste imbarcașii drăznețe... În sfârșit iată-i pe malul rusesc Șerban mereu întâiu! Sare din barcă, în până la genunchi în apele reci ale Nistru. Barca este trasă la țerm. Vânătorii fără să pornesc să urce pe pământul ucrainian. Șerban din nou în barcă și înapoi spre malul basarabean, unde, fără întrerupere, fără răgaz, odihnă, continuă trecerea vânătorilor ca și așteaptă. Soarele luptă tăcut cu ceața. Îi mai întârzie puțin. Valuri, valuri, vânătorii pe malul rusesc. De-odată, din masă mare recții, un foc viu de arme automate spre vâșlele românești. Unul din ele este pur și simplu ruit și se duce la fund, în timp ce ocupanții salvează laot. Incidentul nu reține prea atenția pionerilor. Misiunea trebuie realizată orice jertfă. Duelul artilerilor continuă cu aceeași putere.

În cele din urmă este identificat și mitralierelor dușmane: înfipte în malul bolșevic, o serie de cazemate în beton, camăscuse în bărci de scânduri și stuf. Șerban nu aude nici tunul nici mitraliera. Trage tot la rame, — și la dus și la întors — și cupat de un singur gând: să treacă cât mulți vânători, să întărească cât mai mult malul atecătorilor de pe malul bolșevic.

Opt treceri sunt executate în cele bune condițiuni. Dar norocul nu-l întovărășește până la urmă. La a opta întoarcere, când află în mijlocul flaviului, un glonț îl nimete în coapsă. Șerban parcă nu știe nimic: pe cu mai mare dărzenie ramele și trage. Trupele noi, a zecea, a unsprezecea se urmează fără întrerupere, în timp ce sângele curge din feța îngrijorează pe camaradul său care sfătosește să se odihnească. Nici vorbă de ceva. A tras din nou vasul la malul românesc făcând a douăsprezecea imbarcașie. Dar în când să pornescă, un alt glonț, de data asta țintit la cap, îl oprăște pentru totdeauna: un mormur, fără vaiet, așa cum șade bine un devărat erou, Șerban se stinga cu capul prin în piept, cu mâinile închețate pe rame, prăvălind să mai smulgă un ultim efort de din de viață, pentru a-și duce frații în iureșul robirii...

Caporalul Șerban, a trăit frumos, a murit frumos. Cu gândul la datoria de împlinită luptat și a învins ca un viteaz. El a părăsit piatră de nădejde la truda țărilor românești pentru desrobirea pământului ucrainian, de la bolșevismului anticrist.

Sergentul Șerban Ion, înaintat în viață după moarte, a fost decorat cu „Virtutea de război” drept pildă și imbold generațiilor viitoare.

li arată bătrânei Jale. Bucurie mare a fost pe bieții bătrâni, priveau la cei doi nepoți, Doina și Cântecul, cum se sărutau și cum își șopteau cuvinte de dragoste.

Trăiau cu toții fericiți. Din când în când își aminteau de cei plecați, de Dor și de Vrajă, părinții Doinei. Atunci plângeau. Moșul bocea plângându-și durerea, iar bătrâna Jale cânta un cântec jalnic. Doina doinea dragostea de părinți, iar Cântecul își vărsa durerea cântând un cântec de jale.

În acel timp umbla prin lume Dumnezeu și sfântul Petru, pentru ca să vadă ce mai fac oamenii și dacă sunt mulțumiți cu ce le-a dat. Umblau ici și colo, alinând dureri și suferințe omenești.

Intr'o zi, după un drum obositor, bieții drameși poposesc la marginea pădurii lângă căsuța moșneagului Bocet. Se opresc lângă un izvor, să-și mai răcorească fruntea asudată de oboseală. Stau ei acolo gustând odihna și aud dinspre căsuța apropiată glasuri de cântece de jale. Moș Bocet bocea mai tare ca niciodată pe fiul plecat în lume, iar bătrâna Jale plângea mai jalnic pe Dorul și Doina, plângea alături de Cântecul durerea despărțirii de părinți.

— „Doamne, ajută-i, ușurează-le durerea, că vezi cum se chinuesc de tare” — zise sfântul Petru — „fă să-și ducă mai ușor dorul după cei plecați în lume”, — iar Dumnezeu ca un atotputernic zise lui Petru:

— „Pentru că mă rogi pentru ei, îți fac pe

voie, îi voi schimba în ființe nevăzute, dar vor umbla rătăcind prin lume, ducând cu ei alinare sufletescă celor cu sufletul întristat”.

În acel moment glasurile jalnice amuțiră și căsuța se făcu nevăzută. Și de atunci ori unde este o durere după cineva drag plecat din lume, moș Bocet este de față. El își plânge durerea prin cântecele femeilor ce julesc, iar Jalea, bătrâna, este alături de cei îndurerăți când julesc pe cei morți.

Iar Doina este aproape în tot locul. Dacă unui om îi merge bine în lume și este, fericit, Doina este alături de el, doinind își arată fericirea. Altuia îi merge rău, în doină își revarsă durerea și amărăciunea, iar altul care este iubit de cineva, care și lui îi e drag, își revarsă fericirea cântând o doină de dragoste. Voinicii alungați de lume în codru își cântă viața doinind din frunză și Cântecul, iubitul Doinei, este alături de ea în tot locul.

Astfel rătăcesc și vor rătăci, cât va fi lumea, nevăzuți, alături de oameni, Bocetul, Jalea, Doina și Cântecul, ușurând intrucâtva durerile oamenilor.

Ionel Roșcovei, Obreja

Acei cetitori, cari nu primesc vreun număr din „Unirea Poporului” ori îi primesc cu mare întârziere, să binevoiască a ne scrie o carte postală, care număr nu l-au primit, să putem reclama la poștă.

In Transnistria este administrație românească

Pământul de peste Nistru, până la Bug, se găsește azi sub administrație românească. Țara aceasta numită de învățați Transnistria a mai cunoscut în vremile de demult stăpânire românească, pe vremea lui Ducăi Vodă și a lui Ioan Potcoavă.

Acolo unde a fost neorânduiala bolșevică au plecat funcționari români să ducă ordinea și cinstea românească.

Se va deschide și o expoziție a Transnistriei, arătând lucrările mai de seamă, bogățiile și portul acestui pământ desrobite.

Semințe pentru plugari

La Ministerul Agriculturii se lucrează acum la pregătirea însemnărilor de primăvară.

Mai în iarnă s'au făcut cercetări în toate satele de către Camerele de Agricultură pentru a se ști cât pământ trebuie însemnat la primăvară și câte semințe mai trebuie în fiecare ținut.

Acum s'a hotărât ca să se dea pentru însemnările de primăvară suma de 800.000 Lei. Din acești bani se vor cumpăra semințele de lipsă. Transporturile de semințe au și început în zilele trecute, spre regiunile lipsite.

Cu tot gerul și viscolul, trupele germane au înfrânt pe bolșevici

În răsărit luptele continuă cu mare înverșunare. Cu tot gerul și viscolul cel mare trupele germane au oprit atacurile bolșevicilor.

În partea mijlocie a frontului au fost nimicite părți însemnate din două divizii bolșevice. Pe frontul dela Miazănoapte trupele germane au pricinuit pierderi grele bolșevicilor și au nimicit un mare număr de poziții dușmane.

După știrile date de conducerea germană, în luptele din ultimele două săptămâni au fost nimicite peste 80 de tancuri bolșevice, 300 de tunuri, 1000 de mitraliere și peste 18.000 de morți.

În Carelia, la Miazănoapte, Finlandezii au atacat liniile ferate dela Murmansk și taberele bolșevice.

În Crimeea, la Sevastopol, în ultimele săptămâni soldații români și germani au respins toate atacurile bolșevicilor.

Marea ofensivă bolșevică ajutată de gerul cel mare din Rusia n'a dat niciun rezultat. Bolșevicii în atacurile desnădăj-

date, pe cari le-au dat, în aceste luni de iarnă grea n'au reușit să ocupe localitate mai însemnată, pentru mersul războiului. În schimb germanii, cu tot viscolul și iarna grea de acolo, au ocupat 19 localități, au stăvilit atacurile ruse și se pregătesc acum pentru răfuiala de primăvară, când pe la Răsărit poate că vor ataca și Japonezii.

Trupele americane în Irlanda

În săptămâna trecută au sosit trupe americane în țărișoara Irlanda, de lângă Anglia. Președintele De Valera s'a arătat tare nemulțumit de vizita oaspeților americani.

Un episcop englez, care și-a dat mulțămifa

Arhiepiscopul de Canterbury din Anglia și-a dat mulțămifa din înaltul post de conducere al bisericii engleze.

Se știe că acest episcop s'a învoit ca, în calitate de șef al bisericii țării sale să facă rugăciuni pentru biruința armatelor bolșevice.

Gazetele engleze au scris că arhiepiscopul de Conterbury și-a dat demisia din cauza bătrâneții. Este însă mai mult ca sigur că el a plecat că și-a dat seama de greșala făcută și a socotit s'o ispășească prin demisia din scaunul episcopesc.

Ce va hotărî Turcia

Țara aceasta încă nu și-a arătat pe față gândurile pe care le are față de războiul de azi.

Din anii trecuți legase prietenie cu poporul englez. Se pare însă că acum mai în urmă această prietenie a fost cam uitată. Turcii se gândesc cum să-și apere mai bine interesele în noua răduială care se va face în lume.

Uniunea Sudafricană ne-a declarat război

Senatul Uniunii Sud africane din orașul Capetown (Africa) ne-a declarat război nouă, Japoniei, Ungariei și Finlandei.

Războiul din Răsăritul îndepărtat

Lupta dintre Japonia sau Impărația Soarelui, cu Anglia și America se duce înainte. Mulți și viteji japonezi, au înaintat fulgerător, ocupând întreagă peninsula Malaca și au pătruns mult și în Birmania.

Acum lupta cea mare se dă la Singapore. Pentru a apăra acest oraș, Englezii au aruncat în aer podul care lega Singapore de peninsula Malaca. Totuși Japonezii bat fără încetare orașul cu tunurile și îl atacă pe apă cu vapoarele. Situația orașului este cât se poate de grea, deoarece vapoarele de război engleze, care îl apărau, au fost scufundate, încă din primele zile ale luptei.

Conducătorii Indiilor engleze sunt și ei foarte turburați de biruințele Japonezilor, știind că după căderea Singapore-lui, nici ei nu vor mai putea rezista mult.

Nici Australienii nu se simt liniștiți de înaintarea japoneză și au mobilizat pe toți bărbații între 18 și 45 de ani, chiar și pe Papuașii muncători de oameni.

În luptele de pe apă din aceste mări, Japonezii au făcut deasemenea ispravă bună, scufundând mai multe vapoare dușmane.

Pentru conducerea războiului din apele Oceanului Pacific s'a înființat un consiliu de război în America. Din acest consiliu sau sfat fac parte toate țările prinse în acel război.

Luptele din Libya

Războiul din Africa a luat o întorsătură mare. Germanii și Italianii, deși mai puțin, au oprit ofensiva engleză, iar la urmă au trecut ei la atac. În luptele din Libya, Italianii și Germanii, conduși de generalul Rommel au câștigat biruințe frumoase, înaintând mult și cucerind unele localități ocupate de Englezi. Acum înaintarea trupelor italiene și germane se face în ținutul Barca. În pustiu libyan a fost ocupată oaza Giolo.

Frământări politice în Egipt

Egiptul a trecut în zilele acestea prin mari frământări politice. Guvernul de până acum a fost schimbat cu un alt guvern prieten și acesta Englezilor.

Anglia se silește pe cât poate să țină în frâu Egiptul, ca atunci când vine vremea, să-l arunce în război împotriva Germaniei și Italiei.

Se spune însă că cei mai mulți Egipteni sunt mari dușmani Englezilor.

Germanii făgăduiesc Arabilor libertate

Fostul prim-ministru al Irakului și msrele muftiu al Ierusalimului, adică marele șef religios din acest oraș, au făcut mai în zilele trecute o vizită la Roma, în Italia. Cu acest prilej, gazetele germane scriau că, Germania și Italia au de gând să dea libertate popoarelor arabe, din Iran, Irak și Palestina, ca să se conducă singure.

Întrevederile mareșalului Goering

Mareșalul Göring ministrul de externe al Germaniei, se află de mai multe zile în Italia, unde a stat de vorbă cu dl Mussolini, a fost primit în audiență de Rege și a vizitat apoi instalațiile militare și trupele italiene din sudul țării, pentru a-și da seama de puterea lor de atac.

Turburări în India

După cum anunță un post de radio din India, în orașul Bhagalpur din această țară au fost mari turburări. Mai multe persoane au fost ucise în luptele cu poliția.

Din țara vecină cu India, din Birmania, supusă și aceasta Englezilor, se anunță de asemenea mari turburări. Populația este nemulțumită din pricina luptelor, cari se dau acolo între Englezi și Japonezi. Birmanii se plâng mai ales de faptul că Englezii, când se retrag din fața Japonezilor nimicesc totul.

Se strică lucrurile și cu Chili

Știrile cari vin de peste apa Oceanului Atlantic arată că țările din cele două Americi prind a se hotărî pentru politica

V. Delamedias

Astfel s'a sfârșit cuvântarea d-lui locotenent Hoacă Ioan. Și în timp ce corul cântă „veșnica pomenire” mulțimea, peste care s'a lăsat o tăcere grea, părăsește sf. locaș, cu ochii umezi... Numai ostașii, camarazii eroului, cu fețele bronzate de furtuni, sunt senini și acum ca și în fața morții...

pe care vreau s-o ducă. Unele din ele socotesc să stea pe loc, iar altele intră în tabăra Angliei și Statelor Unite. Mai nou se spune că și guvernul din Chili s'ar pregăti să rupă legăturile cu Japonia și că miniștrii Japonezi din această țară, se gândesc să plece acasă, în Japonia.

Datini și obiceiuri

Olacul sau Colacul

Ne tot spun domnii și cei cari scriu istorii, că noi Românii suntem neam de împărați, iar nouă ne place să ne fâlim cu asta, ca și „nemeșii” din Țara Olutului, între cari sunt unii săraci — cum e vorba, — de le mor purecii pe spate și șoarecii în cămară; dar le place să se fâlească cu „diploma de nemeși dela Rákoczi, scrisă pe piele de căne.”

Nu știu dacă vom fi noi toți neam de împărat, precum nu știu nici aceea, dacă toți Românii au fost împărați; căci dacă ar fi fost toți — nici mai mult, nici mai puțin, decât „impărați”, — atunci cui vor fi poruncit, și cine va fi ascultat? Una o știu însă, că în viață, aproape fiecare român are — cel puțin o zi ori două titlul de „Impărat sau Craiu”, iar româncă este numită „impărăteasă, crâiasă, zină”, tot cam numai a-tăta timp, adecă când se incheie o cununie între Români — cel puțin prin unele părți ale Ardealului, — și mai cu seamă când flăcăul își duce mireasă din alt sat.

Mai jos, arăt pe scurt un astfel de obicei frumos, din județul Târnava-Mare, și anume de pe „Valea Visei.”

Când un flăcău își duce mireasă din vre-un sat vecin, atunci își alege vre-o doisprezece flăcăi din sat, cari împodobiți cu năfrâmi de mătăasă și cu panglici, îi însoțesc călări, și fac gardă în jurul carilor cari merg să aducă mireasa.

Obiceiul era mai de mult că cununia întotdeauna se făcea în biserica miresei. Mirele mergea deci de acasă cu părinții și cu nașii, ca să se cunune acolo în satul miresei, apoi să vină acasă cununăți gata.

Flăcăii sau „călărașii”, cântau diferite marșuri războinice, în tot decursul acestei călătorii. Când se apropiau însă de satul miresei, trei dintre ei o luau înainte. Aceștia erau numiți „olăcari” sau ștafete, după cum se numeau solii trimiși sau veniți pe la Domni de-ai Moldovei — căci noi Ardelenii, în organizațiile tiherești avem foarte multe numiri din organizația și administrația veche a țării Moldovii, ca Vornic, Pristav, Pârgar, Paharnic, ș. a.

Din acești „olăcari”, ardelenii noștri au făcut „Colăcari”. poate prin asemănare a cuvântului, sau poate din cauza „colacului”, despre care se va vedea mai jos.

Acești trei „colăcari”, a'ergă înainte la casa miresei, pe care o află închisă și legată cu paie, iar pe vârful ei sunt așezați mai mulți tineri cu nufele în mâni și în mijloc un bătrân sfătos, care e numit „vornic” și „căteaua nunții.” Aceștia păzesc poarta ca niște „plăieși” viteji, ca să nu intre dușmanii să le rapească ce au ei.

Colăcarii vin prin sat cât se poate de repede, iar la poartă se prefac ca și cum ar vrea să sară peste poartă, pe când paznicii porții fac gălăgie și-i opresc. Incepe apoi conversația rimată, numită ea însăși „Colacul”, care decurge cam în felul următor:

Călărașul cel din mijloc începe:

— Să dea Dumnezeu bine, cinstite vornice de loc,
Să ai în toată viața sănătate și noroc.

Dar ce saltări, ce bucurie,
Ce lucru poate să fie
De stați dumneavoastră în calea noastră?
Iubiți frați,
Vedeți-v'as umflați
De pâne și pe cărnați
Să stați tot ca niște cai răsturnați.
Că noi, de trei luni de zile tot venim
Și nu dormim,
Dar așa lucruri ca la dumneavoastră nu găsim.

Ce lucru e acesta, că dumneavoastră
Vă puneți cu puterea în calea noastră?
Pe dinlăuntru de poartă,
Multă gloată adunată.
Câți cu puști și cu pistoale,
Mai mulți cu mâinile goale;
Câți cu măciuci ferecate,
Mai mulți cu gurile căscate...

Spune-le, cinstite vornice,
Să-și astupe gurile
Și să-și spele mâinile,
Căci când va sosi a noastră oaste,
Atunci ai domniei voastre

Își vor băga mâinile prin blide,
Iar la ai noștri le va veni a ride.

Vornicul:

Cu de acestea veniți voi?
Ca să vă bateți joc de noi?
Spuneți în grabă ce aveți de spus,
Ori vedeți-vă de drum pe aci în sus.

Colăcarul din mijloc:

Cinstite vornice. Nu ne lua așa cu cuvântul,
Cum ia volbura vântul;
Că noi suntem drepti ca mărul,
Și spunem tot adevărul.
Noi suntem copii de munte,
Cari știm povesti multe,
Iar dumneavoastră sunteți oameni de baltă
Cari trăiți cu broaștele laolaltă.
Drept aceea vă rogăm
Și bun sfat vă dăm:
Să fiți cu noi buni și blânzi,
Că noi nu suntem flămânzi:
Nici nu ne temem de voi,
Deși suntem trei sau doi...

Vornicul:

Măi ficiori. Dacă vă-e pielea dragă
Și nu vreți să vă ridă lumea întregă,
Mergeți cu pace în calea voastră,
Ori spuneți, ce căutați la poarta noastră?

Colăcarul din mijloc:

Dacă aveți cinstite vornice bunătațe,
Ascultați și vă vom spune ca din carte,
Ce căutăm noi în această cetate.

Află cinstite vornice:

Că noi suntem oaste mare și vitează,
De un tânăr și frumos împărat aleasă.

Tinărul nostru împărat,
Ieri de dimineața s'a sculat,
Fața-i dalbă ș'a spălat,
În corn de trei ori a sutlat
Ca noi toți să ne-adunăm
Și la vânat să plecăm.

Am plecat, și m umblat,
Prin câmpii frumoase.
Prin dumbrăvi răcoroase.
Prin poieni inverzite,
Prin lunci înflorite.

Când am fost pe la mijloc,
Toată oastea împăratului a stătut în loc,
Căci văzurăm o zină frumoasă, frumusică,
Sprintenă ca o turturică.

Tinărului nostru împărat foarte i-a plăcut
Și la inimă drept i-a căzut,
Și cu mâna îi făcea semn să stea,
Dar ea prin tufe fugea și se ascundea.
Și de dimineața până seara în urma ei a a'ergat,
Dar nicăiri nu o a mai aflat.

Atunci tinărul nostru împărat și-a făcut ochii roată,
Și ne-a ales pe noi din oastea toată;
Doi trei voinicăși,
Cu caii mai buni de pași,
Și ne a trimis înainte,
Să călătorim fierbinte,
Să ispitim cu țarie,
Să dăm semne de veselie,
Și să aflăm pe zina cea frumoasă,
Să i-o ducem împăratului nostru de mireasă.

Noi am venit prin vânt ca pe pământ,
Prin urme de fiară,
Și prin toate colțurile de țară,

Până în acest colț de sat,
Unde este un pod stricat,
Acolo tare rău ni-s'a întâmplat:
Cu soțul meu de dincoace s'a rupt o podină,
Și a căzut cu calul în tină.
Cu soțul de dincoace s'a rupt un stâlp,
Și a căzut ca un butuc, mai dedesubt;
Iar cu mine s'a rupt o blană,
Și am sărit ca o cătană.

De ce ne-am ridicat,
Urma ni-s'a astupat.
Dar văzurăm o babă „râjneată”,
Desculță pe ghiață,
Și râjnea păsat
Pe seama acestui sat.
O nevastă învelită rău
Șede beată în părau
Și cu mâna semne ne făcea,
Și din gură mereu ne îndemna
Să umbiăm prin sat,
Până unde vom vedea un semn la poartă ridică
Poarta legată cu pale,
Căi să ni-se „spale”,
Dar caii nu se vor speria,
Ci tot mai mult ne vom apropia.

Aici — ne-au spus că vom afla pe zina din pău
Cu ochii ca două mure.

Noi am ascultat și am venit în acest loc,
Unde este al nostru noroc.
Aici vedem multe fete pe sub perete,
Și cioare prin gunoale,
Ca și ele ciocul la ospăț să-și înmoaie.

Vornicul:

Dragii mei băieți, zadarnic ați venit,
Zadarnic ați călătorit.
Rău v'a învățat, cine v'a îndrumat,
Căci prin aceste case sărăcăcioase
Nu prea se ascund zinele cele frumoase.
Dar de vreți cu ochii să vedeți
Și cu inima să credeți,
Noi vă arătăm pe „zinișoara” noastră,
Care poate că seamănă cu a voastră.
(li aduc o bătrână împodobită caraghios)

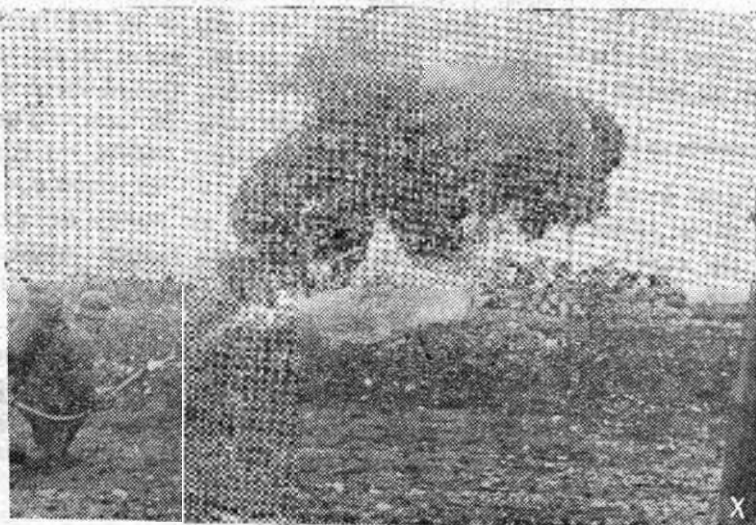
Colăcarul:

Cinstite vornice, a noastră zină
Nu era atât de bătrână.
(Mireasa se arată la fereastră).

— Iată zina ce din pădure,
Cu ochii ca două mure.
Dați-ne o afară din casă,
Ca s'o ducem împăratului de mireasă;
Dați-ne-o, ori o vom lua,
Și toată cetatea voastră o vom dărîma.

Vornicul:

— Ho-ha-ho, mai încet voinicilor, nu aș
De vorbe aspre noi nu ne vom speria,
Că doară și noi suntem pui de Români
Cari nu vom sta cu mâinile în sân.
Mai bine mergeți și aduceți pe împăratul
Ca să-l vedem și noi, și întreg satul,
Să ne vedem fețele,
Chipurile și blândețele;
Apoi de ne va plăcea,
Zina i-o vom da,
Ca să-i fie lui mireasă
Și vouă împărăteasă.
Iar de nu ne va plăcea,
Zina e a mea, calea e a ta.

Ați auzit de „aruncă
rele de flăcăr”. Iată un at
pe care l-au făcut sold
germani pe frontul ruse
Sevastopol, făcut cu aru
toare de flăcări.

Colăcarul din dreapta :

Cinstite vornice.

Nu ne lua cu furca cea lungă,
Cum numai cei răi se alungă;
Ci mai bine intră în casă,
Și te uită la al patrulea colț de masă
Unde șade cinstita mireasă,
Cu un colac de grâu curat,
Între „Sântă-Mării” sămănat
Pe seama noastră gătat.
Și o ploscuță, mică verde,
De cincizeci și cinci de vedre;
Și o năframuță de în,
Ca să ne ștergem buzele de vin.
Dar fie și de bumbac,
Că nouă și acelea ne plac.
Poate fi și de lână sură,
Că ne vom șterge buzele de unsură.
Iar dacă va fi de călți.
O vor mai trage aceste fete prin dinți.

(Vornicul le aduce o ploscă cu vin).

Colăcarul din stânga :

Cinstite vornice de casă,
Dumnezeu să te iatăreasă.
Am și eu o vorbă a vorbi,
Pe care deși ești bătrân, poate că n'o știi.

Când eram tânăr băiat,
Am căut odată pe nemâncat,
Și tare rău mi-s'a lăsat.
Și a venit mama dela gură,
Și m'a lovit cu o plăcintă peste gură,
Ca să-mi fie învățătură,
Și să nu mai beau băutura
Până nu îmbuc bucătura

Dacă ne veți da deci să îmbucăm de două ori,
Poate că vom și bea de nouă ori.

(Vornicul aduce un colac și o bucată mare de riptură, înfipte într'un bețșor. Mușcă toți trei și sorb în ploscă, apoi Colăcarul din mijloc mai zice :

— Ascultă cinstite vornice :

Tânărul nostru împărat,
Aspră poruncă v'a dat,
Să vă gătiți, cu clăi de fân,
Cu buți de vin,
Cu grajduri lipite,
Cu cuptoare de pite,
Cu cârnați încărligați,
Cu cărtaboși afumați,
Gâini și rațe fripte,
Și turnuri de plăcinte.
Iar de nu vor fi toate gata,
Ți-a plesni cojocu-n spate.

Voie bună puteți avea,
Dar din plosca asta nu veți mai bea...

(Se întorc și pleacă în fuga cailor, iar după ce oșete convolul, iau mireasa și merg la cununie, apoi începe ospățul până sub seară, când merg cu toții în satul mirelui, unde e alt ospăț).

N. Lupu

Ghiața dela capetele pământului

La capetele pământului : polul Nord și polul Sud, este numai ghiață. Un vestit învățat norvegian ne spune, că dacă toată ghiața a pământului s'ar topi, suprafața tuturor mărilor s'ar ridica cu cinci metri. Dacă dimpotrivă ar îngheța apa mărilor, atunci suprafața lor ar fi mult mai joasă ca acum.

ȘTIRILE SĂPTĂMÂNII

Profesor dela Blaj decorat. Alături cu multă bucurie că dl. profesor Augustin Nemeș dela Liceul Comercial de băieți din Blaj a fost decorat cu „Coroana Româneli”, cu spade. Această decorație i-s'a dat fiindcă în tot timpul cât a fost mobilizat în calitate de sublocotenent de administrație, și-a făcut datoria cât se poate de conștiincios. Gratulăm!

O femeie a fost mâncată de câinele ei. Acum câteva zile a murit la București o femeie săracă, Valerica Timeș, de meșerie spălătoreasă. Cum nu avea pe nimenia mai aproape moartea ei nu a fost luată în seamă, decât după patru zile. În această vreme ea a fost mâncată de câinele ei, pe care-l închisese în cameră. Când s'a aflat de nenorocire, câinele măncașe aproape trei sferturi din trupul stăpânei sale.

Dar frumos. Credinciosul Vasile Moldovan a Petri din comuna Bolan din județul Cluj-Turda a dăruit pe seama bisericii Lei 10 000 (zece mii). I se aduce și pe această cale cele mai sincere mulțumiri din partea Curatoratului Bisericesc prin părintele Ispas Moldovan.

Lupi la drumul mare. Cu iarna aceasta grea sălbătâciunile pădurii au venit de prin păduri prin sate. În săptămâna trecută săteanul Pieș Iuliu, pe când mergea din Sebeș către Vâlța a fost atacat de o hoită de lupi. Spre norocul său, Pieș Iuliu a fost scăpat de alți călători cari au trecut pe acolo.

Mulțumită publică. Curatoratul și credincioșii bisericii române unite din comuna fruntașe Papiu Ilarian' jud Cluj Turda, mulțumesc călduros bunului și harnicului credincios Velcherean Petru, care la îndemnul preotului local On. Gh. Cipăianu, a dăruit bisericii un rând de frumoase ornate (haine) bisericești în valoare de 10.000 (zece mii) Lei. Fie-l jertfa bine primită, iar exemplul urmat și de alți credincioși.

Mai multă grijă... Primăria din Gura-râului, jud. Sibiu, a socotit de bine să vândă un taur. L-au cumpărat niște oameni dintr'un sat vecin, când să-l scoată însă din curte, deși legat bine, a rupt legăturile și furios a luat-o la fugă prin comună. Era timpul când pe uliți copilașii se îndreptau spre școală. Câtă frică pe bieții copilași, ba nici omul mare nu îndrăzne să-l stea în cale. Era furios pe tot ce-l ieșia înainte. S'a pus cu capul pe mașina

de lux a lui Man Mitrea, a lăsat-o apoi, să facă acelaș lucru cu un car încărcat. Stătea și răgea scormonind cu coarnele zăpada. Între timp, oamenii văzând primejdia, au ieșit care cu ce au putut să-l facă să se întoarcă înapoi, dar în zadar. A sosit între timp și un vânător cu pușca. Taurul a ajuns în dreptul caselor parohiale unite, unde o biată copilă a înlemnit. A ieșit-o cu putere la pământ și era la un pas de-a o omori, când o detunătură de armă l-a făcut să mugească și să o ia la fugă. Cu greu apoi, obosit și cu botu roșu de sânge a putut fi dus la grajd. — Mai multă grijă deci, putea să fie nenorocirea cât de mare!

12 milioane lire sterline pe zi. Din o gazetă englezească s'a văzut că Anglia cheltuește acum peste 12 milioane lire sterline pe zi. Suma aceasta este foarte mare în banii noștri.

O paralizică pe patul de moarte primind sfânta cuminecătură se vindecă. O mare gazetă din București scrie că în comuna Bătuța din județul Arad s'a întâmplat în săptămâna trecută o întâmplare minunată. Femeia Victoria Crișan din această comună era bolnavă de multă vreme de o boală grea, care n'a mai putut fi lecuită de nici un medic. În vara aceasta femeia a mai fost lovită și de paralizie, încât de abia mai putea vorbi. Fiind femeie evlavioasă și cu credință mare, a cerut soțului ei să cheme preoții ca să-i facă maslu. În ziua de 9 Octombrie, mai mulți preoți au și slujit taina sf. maslu, în casa bolnavei. Din acel ceas, bolnava s'a simțit mai ușurată, iar după 22 de săptămâni a fost deplin vindecată. Azi este sănătoasă și își face tot lucrul în gospodărie.

O armă care nu omoară. Niște învățați japonezi au descoperit o armă nouă, care nu omoară pe om, ci numai îl amețește. Această armă aruncă la mare depărtare un medicament, care asurzeste pe om și-l face să cadă. În felul acesta soldații pe front nu vor mai fi omorâți, ci numai luați prizonieri.

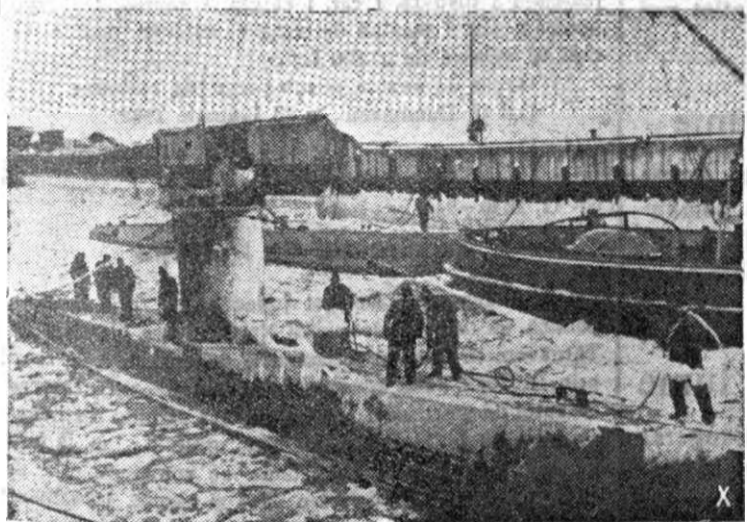
Patru copii au murit înăbușiți. În comuna Maxenu din județul Buzău s'a întâmplat o mare nenorocire. Femeia Volca Vasile N. Șerban, plecând în sat, a închis într'o cameră pe cei trei copii și un copil al cumnatului său. În vreme ce copiii erau singuri în casă s'au aprins niște pale de lângă sobă. Fumul produs de focul patelor a înăbușit pe bieții copilași.

Doi săteni omorâți de zăpadă. Sătenii Albu și Drăgușan Ion din comuna Bolșa, de lângă Sibiu, în vreme ce urcau la munte, au fost îngropați de vii în zăpadă. Numai după câteva zile trupurile nefericicților săteni au fost aflate și duse în sat.

Sate atacate de lupi. În județul Dâmbovița satele Pribolu, Starzeni și Brăgoteni au fost atacate, în mai multe rânduri de lupi, cari au pătruns până în mijlocul lor. Sătenii au fost siliți să țină atât vitele cât și câinii închiși, pentru a nu fi sfâșiați de sălbătâciunile înflăcăzite.

Lupii atacă turmele de oi în Grecia. În Grecia, în apropiere de satul Calavryta, haltele de lupi flămânzi au atacat turmele de oi de pe hotar, pricinuind pagube mari păstorilor. Un tânăr păstor, care a vrut să-și apere turma, a fost sfâșiat de lupi.

Tâlhari și bestii, nu soldați, sunt bolșevicii. În apropiere de satul Jazerc, de pe frontul din Răsărit, au fost găsiți înghețați,

Încă un submarin care se reîntoarce la bază plin de ghiață. Iși poate oricine închipui, cât au de suferit bieții matrozi de pe submarin.

5 soldați germani, legați de copaci. Din cercetările făcute, s'a aflat că acești soldați au fost făcuți prizonieri de bolșevici. Ei au fost duși în pădure și jefuși de îmbrăcăminte. După aceasta bolșevicii i-au legat de copaci și au turnat apă rece peste ei, ca să înghețe mai repede. Aceștia sunt bolșevicii, tâlhari, nu soldați.

Ajutor pentru gazetă. Am mai primit următoarele sume drept ajutor pentru gazetă: Oficial parohial Reșița 1000 Lei; Oficial parohial român unit, Badiuși 100 Lei; Augustin Ogren, Veștem 100 Lei. Le mulțumim din toată inima și ne vom strădui a face gazeta cât mai plăcută și mai bună.

Mari inundații în Peru. În țărișoara Peru din America de Sud, au fost în zilele trecute mari revărsări de ape. Au pierit peste 400 de oameni în valurile apelor. 15.000 de familii au rămas fără adăpost, de pe urma acestei nenorociri mari.

† **Sonia Maria Borșan.** Sâmbătă, a fost înmormântată la Blaj Sonia Maria Borșan, unica fiică a dlui notar public Dr. Gheorghe Borșan, elevă pe cl. V a Liceului Comercial de fete din Blaj. La înmormântare a luat parte aproape întreg orașul, dovedindu-și astfel jalea și compătimirea față de jainicii și nemângăiații părinți, cărora le exprimăm și pe această cale condoleanțele noastre, adevărată durerea ce o simțim la nenorocirea ce i-a lovit.

† **Invățătoarea Marta Șarmășan n. Trif,** soția preotului nostru din Visnău, a încetat din viață, în vârstă de 26 de ani, după trei ani de căsnicie fericită. A fost o soție și mamă bună. Înmormântarea i-a făcut în comuna de naștere, în Cătina, în ziua de 2 Februarie. O plâng nemângăiatul soț Vasile, copilași Augustin și Septimiu și fratele Ioan. În vezi pomenirea ei!

Greșală ori ce?

Toate ziarele din București au publicat discursul dlui Adolf Hitler de așa, încât de acolo s'ar părea că Führerul i-a pomenit mai întâi pe Unguri, apoi pe Slovaci și numai după acela, în locul al treilea, pe Români.

Ori lucrul nu s'a petrecut așa.

Scritorul acestor rânduri a ascultat însuși, la radio, discursul și a auzit că dintâi ne-a pomenit pe noi Români, apoi pe Unguri și în locul al treilea pe Slovaci.

Același lucru îl aflăm acum și din „Tribuna Ardealului” de la Cluj, care în Nr. 400 din 1 Februarie 1942 reproduce această parte din vorbirea dlui Hitler, cum am auzit-o și noi, și anume:

„Sunt fericit că alături de soldații noștri luptă numeroși aliați. La Sud Italia și la Nord Finlanda și printre ele toate națiunile care și-au trimis fiții lor pe frontul de Est: românii, ungurii, slovacii, spaniolii, belgienii și chiar și francezii lau parte la această luptă și în afară de aceștia și voluntarii statelor germanice din Nord și din Occident. Și în fine în Orient o nouă aliață: Japonia”.

Cum de tocmai ziarele românești au făcut această greșală, pe când cenzura maghiară i-a dat voie „Tribunei din Ardeal” să publice discursul așa cum l-am auzit și noi, și cum a fost de fapt rostit?

Va să zică Führerul prețuește dintre toate popoarele mai mici pe Români mai mult, ca pe unii cari mai mult am jertfit, iar noi, din greșala te miri cui, nu luăm acest lucru la cunoștință, ci-l punem pe Unguri în frunte.

Baia de sânge dela Mojaisk

Grozăvenia aceasta s'a petrecut în Rusia, în orașul Mojaisk. Acest oraș a fost ocupat în toamna aceasta de trupele germane și apoi iarăși ocupat de bolșevici.

Îndată, după ce orașul a fost părăsit de Germani, bolșevicii au și căutat să-și răzbune pe preoți, cari în timpul ocupației germane au făcut slujbe religioase.

Numele celor trei preoți au fost arătate comandantului bolșevic al orașului de către mai mulți locuitori Evrei. Dei dintre acești preoți au fost arestați imediat și omorâți în cele mai îngrozitoare chinuri. Al treilea preot neputând fi găsit, a fost căutat în toate casele locuitorilor despre care se știa că au luat parte la slujbele religioase.

În cursul acestor cercetări au fost omorâți 138 de oameni, între cari și 54 copii. Cu toate aceste cruzimi fără seamăn, preotul tot n'a putut fi găsit. Comandantul orașului a dat atunci populației din Mojaisk un termen de două ore pentru aflarea preotului.

Cum, preotul, nici după acest termen n'a fost găsit, bolșevicii au arestat 250 de oameni, i-au închis în cele două biserici ale orașului și le-au dat foc.

Despre acest măcel povestesc prizonierii ruși, luați de armatele germane, în luptele cari au urmat de atunci.

Fel de fel

Rugina

După socoteliile făcute de mai mulți învățați, rugina mănâncă în fiecare an, în lumea întreagă 2.900.000 tone de fier și pentru a înlocui această pierdere, ar trebui un cuptor de topit fierul, care să producă 150 tone de fier pe zi, timp de șapte ani.

Cel mai scurt războiu

Dacă cel mai lung războiu a fost de 100 ani, cel mai scurt războiu, cunoscut în lume, a fost de 37 minute.

Acest războiu s'a petrecut între Anglia și sultanul Zanzibarului, la 27 August 1896. Sultanul Zanzibarului declară războiu Angliei. O escadră engleză care naviga prin apropiere, îndată a deschis focul și în vreme de o jumătate de oră, palatul sultanului a sărit în aer, iar sultanul a fost pus pe fugă.

Cea mai grea carte

În Biblioteca Oficială Indilor se află o carte alcătuită în întregime din fier. Deși nu are decât 5 pagini, cântărește 80 kg. Din cauza aceasta numai cei cari au putere de atlet, pot s'o citească.

Cel mai bogat om din lume

Cel mai bogat om din lume este împăratul Japoniei. El are cele mai întinse pământuri și păduri din cari trage venit. Însă potrivit unei vechi legi, împăratul nu poate pune niciodată mâna pe bani.

Cel mai mare tunel din lume

În luna trecută s'a terminat străpungerea celor două capete ale celui mai mare tunel de cale ferată pe sub mare. Construirea lui a început acum 4 ani. Se crede că în vara anului viitor acest gigantic tunel va putea fi dat circulației.

Poșta gazetelor

Rafira I. Morariu Nr. 7215 Am primit Lei 2 abonament pe 1941 în ziua de 5 Dec. 1941. V'am abona gazeta, deoarece numărul 1 din 1942 ni-a sosit întârziat. Acum Vă trimitem din nou gazeta. Noi trimitem de aici gazeta regulat miercurea, cel puțin joi. Trebuie însă nu avem decât două la zi, poate de aceea întârziat.

Păr. Silviu Marian, Sânpetru de Câmpie. Am mirăm foarte mult că nu primiți ziarele. Noi le trimitem de aici regulat. Reclamați la poștă și în cazul că așa nu le primiți, să ne scrieți, ca să reclamăm. Am mai scris între abonați și pe Chertes Grațian.

Chitarea banilor primiți se va face în curând, întârziat, fiindcă ne-a logorâdit prea tare lucrul. N'am fost în stare a-l isprăvi. Vă puteți închipui numai în luna Ianuarie am primit peste 300 scrisori să le putem isprăvi toate la vreme, ne-ar trebui droaie de funcționari, cari trebuie plătiți, dar nu-i cu. Vă rugăm deci, să binevoiiți a avea puțină răbdare toate se vor isprăvi.

Celor ce ne-au comandat calendare. Am trimis calendare numai celor ce ne-au trimis banii înainte din simplul motiv că nu ne-au ajuns, deși am tipărit cu mult mai multe decât oricând. Am fost nevoiți să împlinim mai întâi cererile celor ce ne-au trimis banii înainte, iar apoi i-am luat pe rând pe cei ce le-au cerut mai de mult. Cătorva librării le-am trimis calendare mai iute, fiindcă altfel nu le-ar fi primit. Am tipărit curos a doua ediție, dacă ar fi în stare să ni-o tipărească Tipografia în timp scurt, dar în vremurile grele de astăzi aceasta e aproape cu neputință. La anul țipări și mai multe.

Celor ce ne cer să le trimitem diferite cărți tipărituri le răspundem că nu le putem împlini cererile fiindcă prea mult ni-se dă de lucru. Noi nu suntem librării și nu avem personal pentru a împlini cererile de acest fel ale atâtor mii de cetători.

Calendarele gratuite ale abonaților cari au plătit până la 31 Decembrie 1941 abonamentele lor pe 1941 și 1942 s'au trimis în sfârșit toate. Tot asemenea acelor abonați noi cari s'au abonat pe 1942 și ne trimis până la 31 Decembrie 1941 deodată suma Lei 207. Mai curând nu s'au putut trimite, că nu era gata. Dacă cineva fiind în drept și totuși nu a primit calendarul, să ne avizeze, ca să reclamăm poștă.

Nr. 99—1941

Publicație de licitație

Subsemnatul șef Portărel prin această publicație publică că în baza deciziei No. G. 1121—1941 a judecătoarei mixte Dumbrăveni în favorul reclamantului Dr. Alexandru Vamoșiu, avocat din Dumbrăveni pentru încasarea creanței de 3050 Lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 13 Februarie anul 1942 orele 15 p. m. la fața locului în comuna Hundert la dom. urm. de No. 122. unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 1 bivoliță, 1 car, 1 căruță, 1 șopron, 1 cotlet pentru porci, 1 mașină de cusut și diferite mobilă casă în valoare de 27.900 Lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare. Dat în Dumbrăveni, la 13 Ianuarie 1942.

7 (1—1)

FLEFLEA portărel

Nr. G. 1640—940

Publicație de licitație

Subsemnatul Delegat judecătoresc prin această publicație publică că în baza deciziei Nr. G. 1640 a judecătoarei mixte Târnăveni în favorul reclamantului Schebesch Ana, prin Dr. Iosif Boila avocat Târnăveni, pentru încasarea creanței de 2000 lei și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 21 Februarie 1942, orele 3 p. m. la fața locului în comuna Băgaciu, unde se vor vinde prin licitație publică judiciară o vacă și căruță, în valoare de 5500 lei.

În caz de nevoie și sub prețul de estimare. Târnăveni, la 23 Ianuarie 1942.

8 (1—1)

Delegat jud. Pethő